

Hr. Blem oplyser, at Otterstrøms Afskedigelse gik saaledes for sig, at det var Lønningsudvalget, der i sin Tid forelagde det Spørgsmaal for Ministeren, Høgsbro, om denne ikke vilde foranledige hans Afskedigelse, og det skulde da hidrøre fra forskellige Mangler, som man mente — med Rette eller Urette, som det siges —, at Otterstrøm var i Besiddelse af. Jeg har i en Del Aar været Medlem af Lønningsudvalget — jeg er kun traadt ud af det i Aar, fordi det var at vente, at der vilde blive forelagt en Lønningslov vedrørende Landbohøjskolen, ved hvilken jeg er ansat — og ved meget godt derfra, hvad for øvrigt enhver kan tænke sig til, at som Lønningsudvalg faa vi intet at vide om, hvorledes en Embedsmand, som i nærværende Tilfælde Vandbygningsdirektøren, fungerer. Ved man noget, saa ved man det ikke i Egenskab af Lønningsudvalg, saa ved man det ad andre Veje, saa ved man det f. Eks. fra den Arena, hvor Blem har kæmpet mod det ærede Medlem fra Ringkøbing; saa ved man det derfra, at det ærede Medlem ingen Sinde har lagt Skjul paa sin Misfornøjelse med, hvordan Otterstrøm stillede sig i dette Spørgsmaal. Det kommer jo hurtigt ud, naar ingen lægger Skjul derpaa, og saa kommer der en Understrøm i denne Sag, som fører til denne Optræden. Men det er dog ganske mærkeligt, at et Lønningsudvalg henvender sig til en Minister og gør ham opmærksom paa, at han ofte maa vente utrolig længe paa Hr. Otterstrøms Besvarelser af de til ham stillede Spørgsmaal. Thi det, som Blem nævner som Anke, at Otterstrøm var langsom i Afgivelsen af de ham affordrede Erklæringer, det er jo noget, et Rigsdagsudvalg ikke har noget med at gøre og Lønningsudvalget sidst af alle. Det er noget, Administrationen lider under. Det er Ministeren, som i første Række maa tage Affære, og som maa gaa til Lønningsudvalget og sige: Hør, det er i øvrigt en dygtig Mand, men paa Grund af det og det ønsker jeg, han skal gaa; men jeg ønsker, at han skal gaa med fuld Honnør, vil ikke Udvalget give ham en højere Pension o. s. v. Det er altsaa en ganske mærkelig Vej, ad hvilken Otterstrøm er bleven afskediget.

Men her vil jeg til Slutning rette et Spørgsmaal til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen); thi han har i den offentlige Polemik nævnt en ganske bestemt Ting til, som har hans højeste Mishag, og det er den Stejlhed —

jeg tror, det var dette Udtryk eller et saadant Ord —, som Otterstrøm viste i Spørgsmaalet om Hundested Havn. Da det nu saaledes aabenbart bliver det eneste, der er tilbage, vil jeg spørge det ærede Medlem, hvad han sigter til i dette Tilfælde; det var rart, om vi kunde faa dette nærmere oplyst.

J. C. Christensen: Jeg vil sige til det ærede Medlem (Ellinger), at jeg selvfølgelig hverken her eller andetsteds har forsøgt paa at fralægge mig min Andel i Afgørelsen af Spørgsmaalet om et Udløb fra Ringkøbing Fjord. Det, jeg fralagde mig, var det særlige Ansvar, som man har søgt, navnlig gennem Pressen, at paalægge mig i denne Sag. Jeg har i denne Sag hverken her eller andetsteds paa nogen Maade søgt at lægge Pres paa nogen, mine Kolleger eller andre, eller forsøgt uberettede Midler benyttede i nogen Henseende. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem kunde have været Vidne til hele min Færd i denne Sag; saa vilde han sikkert aldrig have gjort sig til Talsmand for slige løse Beskyldninger, som han her har fremsat. Jeg kunde, efter hvad der er fremkommet, have Krav paa en Undskyldning fra det ærede Medlem. Jeg har slet ikke ventet den; jeg er sikker paa, jeg faar den heller ikke; men jeg mener, at jeg kunde have haft Krav paa at faa den. Jeg har ikke i nogen Henseende blandet mig i Lønningsudvalgets Sager. Jeg har intet kendt til Sagen med Otterstrøms Afskedigelse, inden jeg hørte derom. Det var gaaet mig ganske af Minde, saa jeg maatte friske det op gennem Rigsdagstidenden. Ellers havde jeg ikke vidst noget om Lønningsudvalgets Andel deri; siden har jeg faaet klar Besked derom.

Hvad Hr. Blem angaar, er det vel nok rigtigt, som han siger, at han var uenig med mig i Spørgsmaalet om — jeg antager ikke bestemt Hvide Sande-Gennemskæringen, men om et aabent Løb direkte fra Havet ind til Fjorden; der har nemlig i Grunden ikke været stærk Strid om, hvor Udløbet skulde være, det skulde blot være direkte ind til Fjorden. I de senere Aar holdt jeg paa Skodbjerger.

Samtalen med Etatsraad Andersen er det mig ganske umuligt at huske. Men det er muligt, at jeg har haft en Samtale med ham, og at jeg, hvis jeg har talt med ham, har sagt til ham, at jeg lagde megen Vægt paa, at der blev et aabent Indløb direkte til Ringkøbing Fjord, og det gør jeg endnu den Dag i Dag. Det er nemlig